

[Holdgaard.]

punkt, der ogsaa har været Landboforeningernes Standpunkt i Fællesforhandlingerne, maatte vi selvfølgelig modsætte os fra Husmandsforeningernes Side.

Det er jo betegnende for Venstres Stilling, og jeg kan sige for Landboforeningernes, at det er særlig Amtsskatten, man slaar ned paa og vil have nedsat, idet det jo netop er denne Skat, der er dalet stærkest, ja det er maaske den eneste, der er faldet. Af de statistiske Oplysninger, vi har, viser det sig, at Amtsskatterne fra 1921—22 til nu er faldet fra 44 Mill. Kr. ned til 22 Mill. Kr., og de vil jo gaa yderligere ned i det Aar, vi nu er inde i. Det er betegnende, siger jeg, for Venstre, at det netop sætter ind overfor denne Skat, som er faldet med Halvdelen.

Jeg vil hævde, at de Retningslinier, vi har forlægt og støttet fra Husmandsforeningernes Side, baade i Fællesudtalelsen og i Forhandlingerne, er fuldt forsvarlige, ja efter min Mening de eneste rigtige, og det er min Overbevisning efter det Kendskab, jeg har til den danske Husmandsstand, at den ogsaa i Fremtiden vil følge de Retningslinier, vi her har givet Udtryk for.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, der staar her som Ordfører for Partiet Venstre, at jeg er overbevist om, at han har gjort det kriseramte Landbrug en Bjørnetjeneste ved at ville feje Regeringens Forslag bort fra Forhandlingsbordet, og det er jo i Virkeligheden det, han har gjort ved sine Udtalelser her som Ordfører, idet han betegnede dem som Paradenforslag og Pengeafprævningsforslag, som han ikke vilde forhandle om.

Jeg vil tilføje, at det forekommer mig, at man skal lede længe for at finde Mage til den Maade, hvorpaa Venstres Presse har behandlet dette Spørgsmaal. Hvad er det, der foregaar? Regeringen har her i Folketinget forelagt en Række Forslag, bl. a. om en Forbedring af Akkord-Loven, Standsning af Tvangsauktioner og 30 Mill. Kr. til midlertidig Hjælp for de særlig kriseramte Landbrugere, Forslag, som staar med et ikke ubetydeligt Flertal her i Folketinget, som er anbefalet af det mindre Landbrug, og som er forelagt som Forhandlingsgrundlag. Disse Forslag fejler det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal af Bordet, og saa skriver man i Venstres Presse med fede Typer: Regeringen vil intet foretage sig overfor Landbrugskrisen. Jeg siger, man skal lede længe for at finde Magen til Stille Forholdene paa Hovedet. Det er i Sandhed højt Spil, man spiller fra det Partis Side overfor det kriseramte Landbrug, og efter min bedste

Overbevisning saa højt et Spil, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal vil tabe i dette Spil. Det kan man være overbevist om.

Til Slutning vil jeg gerne fremsætte nogle faa Bemærkninger om Landbrugets Berettigelse til at kræve denne Hjælp i en Krisesituation som den, det nu befinder sig i. Jeg skal i denne Forbindelse ikke tale paa det store Landbrugs Vegne, det har jeg ingen Beføjelse til, til Trods for at vi gennem vor Tilslutning til Regeringens Forslag jo har vist, at vi er villige til ogsaa at række det en hjælpende Haand i denne Krisesituation, og jeg tager vist neppe fejl, naar jeg siger, at den største Part efter Regeringens Forslag vil gaa til Hjælp til det større Landbrug. Det forekommer mig derfor, at vi ikke har vist os smaalige i Forhandlingerne og i det Standpunkt, vi har taget til de Kriseforslag, der er forelagt fra Regeringens Side. Men, som sagt, jeg skal ikke tale paa de store Landbrugeres Vegne, der er tilsyneladende nok, der vil tale for dem. Deres Repræsentanter har jo ment, at de har Raad til at afvise et saadant Forslag.

Men der er to Grunde, der gør, at de mindre Landbrugere med fuld Berettigelse kan paakalde en Hjælp, naar Forholdene, som de har gjort nu, overmander dem. Den første Grund er, at det mindre Landbrug har ingen Forudsætninger eller Betingelser for at opsamle væsentlige Reserver, selv om det har forholdsvis gode Tider. Man maa forstaa, at det mindre Landbrug skal som Regel ernære en stor Familie paa en lille Lod, og de har nok med at klare Dagen og Vejen, som man siger. Derfor er det med fuld Ret, vi paa deres Vegne kræver, at der nu rækkes dem en hjælpende Haand. Og den anden Grund, som jeg kunde have Lyst til at fremhæve, er, at det mindre Landbrug har udvist Forstaaelse og Samfundsfølelse, naar andres Livsforhold har været truet. Jeg minder om den Indsats, det mindre Landbrug gjorde under Krigen. Da det gjaldt om at skaffe Brød til alle Munde, gik det mindre Landbrug gennem deres Organisationer med fuld Hønhør ind for en Prisbegrænsning af Landbrugets Produkter, for at Bybefolkningen kunde faa Føden til en overkommelig Pris.

Derfor synes vi nu, vi med fuld Ret kan forlange, at der træffes Hjelpeforanstaltninger til Opretholdelse af de Landbohjem, der under Strid og Møje er bygget op, og derfor vil jeg gerne slutte med at sige til Oppositionspartierne her i Rigsdagen: Forstaa nu Tidens Alvor, for det er alvorlige Tider, og det er alvorlige Spørgsmaal, det drejer sig om. Forstaa nu Tidens Alvor,